

ΣΤΕ 256/2014 [Ανάκληση οριστικών τίτλων παραχώρησης δημοσίου δάσους]

Περίληψη

-Με τις διατάξεις του ν. 248/1976 καθορίζεται η διαδικασία κτηματογράφησης των δασικών εκτάσεων της χώρας και καταρτίσεως του κτηματολογίου. Κατά τη διαδικασία αυτή, ο δασικός ή μη χαρακτήρας των εκτάσεων προβάλλει ως προκριματικό ζήτημα, το δε Ειρηνοδικείο και, σε δεύτερο βαθμό, το Πρωτοδικείο έχουν αρμοδιότητα, ασκούμενη κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας, μόνον για την επίλυση αμφισβητήσεων ως προς την ύπαρξη ιδιωτικών δικαιωμάτων σε ακίνητα που βρίσκονται στην υπό κτηματογράφηση περιοχή, δηλαδή διαφορών που εμπίπτουν στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων, και μόνον παρεμπόδιουσα κρίση μπορούν να εκφέρουν ως προς τον δασικό χαρακτήρα της εκτάσεως, ενώ από την παρεμπόδιουσα αυτή κρίση δεν παράγεται δεδικασμένο που να δεσμεύει τις διοικητικές αρχές.

-Με την παραχώρηση της εκτάσεως προς τον ανωτέρω σκοπό δεν αποχαρακτηρίζεται η παραχωρούμενη δασική έκταση, αλλά απλώς επιτρέπεται η χρησιμοποίησή της για μόνιμη γεωργική ή δενδροκομική εκμετάλλευση, αποκλείεται δε η περαιτέρω αλλαγή της χρήσεως της παραχωρηθείσας εκτάσεως σε οικιστική ή άλλη. Επομένως κατά γενική αρχή που απορρέει από τη δασική νομοθεσία, όπως αλληλοδιαδόχως ίσχυσε, αν η προϋπόθεση αυτή δεν συνέτρεχε κατά την έκδοση του οριστικού παραχωρητηρίου, ή αν εκλείψει μεταγενεστέρως λόγω πράξεων ή παραλείψεων του παραχωρησιούχου ή των διαδόχων του, όπως συνέβη εν προκειμένω, η παραχώρηση υπόκειται σε άρση με διοικητική πράξη, που εκδίδεται μόλις διαπιστωθεί η έλλειψη ή η απώλεια της προϋποθέσεως αυτής.

-Οι διατάξεις επί τη βάσει των οποίων έγινε η παραχώρηση των επίμαχων εκτάσεων στον δικαιούχο των αιτούντων και ακολούθως η προσβαλλόμενη ανάκληση της παραχωρήσεως αυτής, λόγω μη εκπληρώσεως των σκοπών για τους οποίους έγινε η παραχώρηση, δεν προσκρούουν στις διατάξεις του άρθρου 2 παρ. 1 του Συντάγματος και του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ. Οι διατάξεις αυτές δεν αποκλείουν την ανάκληση παραχωρητηρίων παρά την παρέλευση μεγάλου χρονικού διαστήματος.

Πρόεδρος: Χρ. Ράμμος

Εισηγητής: Αντ. Ντέμσιας

Δικηγόροι: Ν. Μελίγος, Δ. Κατωπόδης, Ε.-Α. Ιωαννίδου

Βασικές σκέψεις

2. Επειδή με την κρινόμενη αίτηση, όπως συμπληρώθηκε με το υπ' αριθμ. καταθ. 901/26.10.2007 νομοτύπως κατατεθέν δικόγραφο προσθέτων λόγων, ζητείται η ακύρωση της 2576/28.03.2006 απόφασης του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, με την οποία ανακλήθηκαν οι 31888/1705/12.03.1935 και 14158/24.05.1937 Οριστικοί Τίτλοι Παραχώρησης δημόσιου δάσους, διότι διαπιστώθηκε από την Διοίκηση ότι η έκταση εγκαταλείφθηκε από την ημέρα του οριστικού παραχωρητηρίου μέχρι την έναρξη του ν. 3208/2003 και δεν εκπληρώνεται στο διηνεκές ο σκοπός της παραχώρησης.
3. Επειδή, ο δεύτερος και η τρίτη από τους αιτούντες δεν προσκόμισαν, εντός της χορηγηθείσης από την Πρόεδρο του Δικαστηρίου προθεσμίας, συμβολαιογραφική πράξη, με την οποία να εγκρίνεται η άσκηση της αίτησης και η παράσταση στο ακροατήριο του δικηγόρου που υπογράφει το δικόγραφο και, επομένως, η κρινόμενη αίτηση ως προς τους αιτούντες αυτούς πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, διότι δεν νομιμοποίησαν την άσκησή της με κάποιον από τους τρόπους που ορίζονται στο άρθρο 27 του π.δ. 18/1989, όπως τροποποιήθηκε με τα άρθρα 1 παρ. 13 του ν. 1968/1991 (Α' 150) και 4 παρ. 2 περίπτ. α' και β' του ν. 2479/1997 (Α' 67).
4. Επειδή, η υπό κρίση αίτηση, η οποία νομίμως εισάγεται προς εκδίκαση ενώπιον του Ε' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας (βλ. ΣΕ 2051/2003, 5222, 5223/1996), ασκείται με προφανές έννομο συμφέρον από τον φερόμενο ως ιδιοκτήτη των παραχωρηθεισών εκτάσεων, εμπροθέσμως - ενόψει του ότι δεν προκύπτει, ούτε μπορεί να συναχθεί τεκμήριο πλήρους γνώσης της προσβαλλόμενης από 28.03.2006 απόφασης σε χρόνο που να καθιστά την κατατεθείσα στις 05.06.2006 υπό κρίση αίτηση εκπρόθεσμη - και, καταρχήν, εν γένει παραδεκτός.
5. Επειδή, με τις διατάξεις του ν. 2636/1921 «Περί διαθέσεως δημοσίων δασικών εκτάσεων δια γεωργικούς, δενδροκομικούς και άλλους κοινής ωφελείας σκοπούς» (Α' 135), οι οποίες κωδικοποιήθηκαν στα άρθρα 204 επόμε. του Δασικού Κώδικα του 1924 [ν. 3077/1924 (Α' 113)], που καταργήθηκε με το άρθρο 251 παρ. 1 του Δασικού Κώδικα 1929 [ν. 4173/1929 (Α' 205)], δημόσιες δασικές εκτάσεις, των οποίων η αξία δεν ήταν σπουδαία από δασοπονική άποψη, επιτρεπόταν να παραχωρηθούν κατά κυριότητα, μετά από δημοπρασία, σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου εφ' όσον ήταν κατάλληλες για γεωργική καλλιέργεια ή δενδροκομική εκμετάλλευση. Αντίστοιχες προς τις διατάξεις αυτές περιελήφθησαν στα άρθρα 180 επόμε. του Δασικού Κώδικα 1929 [ν. 4173/1929], στον α.ν. 857/1937 (Α' 367), στα άρθρα 14 επόμε. του Δασικού Κώδικα 1969 [ν.δ. 86/1969 (Α' 7)] και στο άρθρ. 46 ν. 998/1979. Η

ανωτέρω παραχώρηση αποβλέπει στην εκμετάλλευση των εν λόγω εκτάσεων για τον προαναφερθέντα σκοπό δημοσίου συμφέροντος, που κρίθηκε από το νομοθέτη επωφελέστερος για την εθνική οικονομία, και τελεί πάντοτε, ασχέτως, δηλαδή, από την έκδοση οριστικού παραχωρητηρίου ή την παρέλευση μακρού χρόνου, υπό την προϋπόθεση ότι διατηρείται η γεωργοδενδροκομική καλλιέργεια (πρβλ. ΣΕ 4667/11, [3937/06](#), [2051/03](#)). Ήτοι με την παραχώρηση της εκτάσεως προς τον ανωτέρω σκοπό δεν αποχαρακτηρίζεται η παραχωρούμενη δασική έκταση, αλλά απλώς επιτρέπεται η χρησιμοποίησή της για μόνιμη γεωργική ή δενδροκομική εκμετάλλευση, αποκλείεται δε η περαιτέρω αλλαγή της χρήσεως της παραχωρηθείσας εκτάσεως σε οικιστική ή άλλη (πρβλ. ΣΕ [1661/05](#), [2077/04](#)). Επομένως, κατά γενική αρχή που απορρέει από τη δασική νομοθεσία, όπως αλληλοδιαδόχως ίσχυσε, αν η προϋπόθεση αυτή δεν συνέτρεχε κατά την έκδοση του οριστικού παραχωρητηρίου, ή αν εκλείπει μεταγενεστέρως λόγω πράξεων ή παραλείψεων του παραχωρησιούχου ή των διαδόχων του, η παραχώρηση υπόκειται σε άρση με διοικητική πράξη, που εκδίδεται μόλις διαπιστωθεί η έλλειψη ή η απώλεια της προϋποθέσεως αυτής (ΣΕ [3947/08](#), [3937/06](#), [2051/03](#), [1592/87](#)), επί δε της εκτάσεως εφαρμόζονται οι διατάξεις της δασικής εν γένει νομοθεσίας (πρβλ. ΣΕ [1661/05](#), [2078/04](#), [566/79](#)).

6. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως προκύπτουν τα εξής: Με τις υπ' αριθμ. πρωτ. 31888/1705/12.03.1935 και 14158/4158/24.05.1937 αποφάσεις της Γενικής Διοίκησης Μακεδονίας, Δ/ση Δασών παραχωρήθηκαν οριστικώς κατά πλήρη κυριότητα έναντι συμφωνηθέντος τιμήματος στον Κ. Α., φερόμενο ως δικαιοπάροχο των ήδη αιτούντων, δύο συνολικώς εκτάσεις (ενός στρέμματος η κάθε μία) στον Όρμο Παναγίας Κοινότητας Αγίου Νικολάου Χαλκιδικής για γεωργική καλλιέργεια, συντάχθηκαν δε και σχετικά πρωτόκολλα εγκατάστασης από το Δασαρχείο Πολυγύρου (βλ. αντιστοίχως από 13.04.1935 και 21.08.1937 πρωτόκολλα εγκατάστασης). Όπως προκύπτει από το υπ' αριθμ. 1577/09.08.1975 συμβόλαιο της συμβολαιογράφου Α. Α., οι ως άνω εκτάσεις μεταβιβάσθηκαν από τον Κ. Α. στους Α. Κ., Α. Φ. και Ι. Τ. Όπως προκύπτει από το υπ' αριθμ. 3852/25.07.1976 έγγραφο του Δασαρχείου Πολυγύρου, το 1976 είχε γίνει οριοθέτηση της επίμαχης εκτάσεως κατόπιν αιτήσεως του Α. Κ., η οποία, ωστόσο, ανακλήθηκε με το υπ' αριθμ. 4570/20.08.1976 έγγραφο του Δασαρχείου Πολυγύρου, σε εκτέλεση της υπ' αριθμ. 52302/12.08.1976 διαταγής της Δ/σης Δασών Χαλκιδικής, λόγω μη σωστής οριοθέτησης και προκειμένου να προσδιορισθεί η φερόμενη ως αρχική παραχώρηση από την τότε υπηρεσία Δημοσίων Κτημάτων. Ενόψει αυτών, με το υπ' αριθμ. πρωτ. 3854/15.09.1976 έγγραφό του το Δασαρχείο Πολυγύρου απέρριψε την από 16.07.1976 αίτηση του ήδη πρώτου αιτούντος Α. Κ. περί χορηγήσεως σε αυτόν άδειας εκχέρσωσης της επίμαχης έκτασης των δύο

στρεμμάτων για μόνιμη δενδροκομική καλλιέργεια. Σημειωτέον ότι με το υπ' αριθμ. πρωτ. Δ 3736/18.10.1978 έγγραφο του Δασαρχείου Κοζάνης κοινοποιήθηκε σε όλους τους δασολόγους και τεχνολόγους δασοπονίας η υπ' αριθμ. πρωτ. 383/15.01.1959 γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους σχετικά με την ανάκληση παραχωρητηρίων δημοσίων εκτάσεων. Εν συνεχεία, με τις υπ' αριθμ. καταθ. 37/20.10.1993 αντιρρήσεις τους ενώπιον του Ειρηνοδικείου Συκιάς οι ήδη αιτούντες ζήτησαν τη διόρθωση του ήδη αναρτηθέντος προσωρινού Δασικού Κτηματολογικού Χάρτη του Δασαρχείου Πολυγύρου ως προς τον εσφαλμένο χαρακτηρισμό ως «έκτασης δημοσίας δασικού χαρακτήρα» της αγροτικής γης ιδιοκτησίας τους, φερόμενης ως συνολικής έκτασης 3.600 τ.μ. Οι αντιρρήσεις αυτές έγιναν δεκτές με την υπ' αριθμ. 29/1996 απόφαση του Ειρηνοδικείου Συκιάς, με την οποία διατάχθηκε η διόρθωση του προσωρινού κτηματολογικού χάρτη και η καταγραφή σε αυτόν της επίμαχης εκτάσεως 3.600 τ.μ. ως αγροτικής έκτασης ιδιοκτησίας των ήδη αιτούντων. Αντίθετες εφέσεις κατά της ως άνω απόφασης απορρίφθηκαν με την υπ' αριθμ. 223/1996 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής (διαδικασία εκουσίας). Σε συμμόρφωση προς τις ως άνω αποφάσεις η Δ/ση Δασών Χαλκιδικής με την υπ' αριθμ. 12/06.06.1997 πράξη της προέβη σε διόρθωση του δασικού χάρτη και συγκεκριμένα τμήμα του Κ.Α. (Κωδικό Αριθμό) 5197 για έκταση εμβαδού 3.177,05 τ.μ., ο οποίος στον κτηματολογικό πίνακα πήρε τον Κ.Α. 6117 και τμήμα του Κ.Α. 6119 για έκταση εμβαδού 422,95 τ.μ. (σύνολο 3.600 τ.μ.), ο οποίος στον κτηματολογικό πίνακα πήρε τον Κ.Α. 6118. Ωστόσο, σύμφωνα με την από την από 20.11.1999 έκθεση αυτοψίας και φωτοερμηνείας, η επίδικη έκταση των 3.600 τ.μ. στις Α/Φ των ετών 1945, 1960, 1971 και 1993 έφερε συνεχώς δασική βλάστηση αείφυλλων πλατύφυλλων με διάσπαρτα πεύκα, χωρίς να εμφανίζει ίχνη καλλιέργειας, την δε ημέρα της αυτοψίας έφερε βλάστηση αείφυλλων πλατύφυλλων (σχίνια, πουρνάρια, ρείκια κ.λπ.) με λίγες διάσπαρτες ελιές 2-3 ετών, χωρίς καμιά ένδειξη αγροτικής καλλιέργειας. Όπως προκύπτει από την από 03.03.2006 αναφορά του δασολόγου Στ. Παπαδόπουλου και το υπ' αριθμ. πρωτ. 6862/07/09.03.2010, μετά την ψήφιση του ν. 3208/2003, οι ήδη αιτούντες, με τις υπ' αριθμ. πρωτ. 1049/09.03.2005 και 1798/22.04.2005 αιτήσεις τους, ζήτησαν την επανέκδοση οριστικού τίτλου για τα 1600 τ.μ. επικαλούμενοι τις διατάξεις της παρ. 10 του άρθρου 21 και των παρ. 1 και 2 του άρθρου 17 του ν. 3208/2003. Σημειωτέον ότι κατά της υπ' αριθμ. 29/1996 απόφασης του Ειρηνοδικείου Συκιάς και της υπ' αριθμ. 223/1996 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής ασκήθηκε η από 22.09. 2005 τριτανακοπή από τους Σ. Β. κ.λπ. (συν. 8, ήτοι οι πρώτοι 8 από τους ήδη αιτούντες), φερόμενους ως ιδιοκτήτες εξοχικών κατοικιών εντός του οικισμού Όρμος Παναγιάς. Στο υπ' αριθμ. 105052/3219/02. 11.2005 έγγραφο του Τμήματος Νομικών Υποθέσεων του Υπ. Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, κατόπιν σχετικού ερωτήματος της Δ/σης Δασών Περιφ. Κεντρικής Μακεδονίας, αναφέρεται, ότι, εφόσον

- διαπιστωθεί αρμοδίως ότι η επίμαχη έκταση εγκαταλείφθηκε από την ημέρα του οριστικού παραχωρητηρίου έως την έναρξη ισχύος του ν. 3208/2003, τα σχετικά παραχωρητήρια πρέπει να ανακληθούν, ενώ σε ότι αφορά την υπαγωγή της εν λόγω έκτασης στο άρθρο 10 παρ. 2 περ. γ του ν. 3208/ 2003, αναφέρεται ότι η περίπτωση αυτή αφορά τις παραχωρήσεις που πραγματοποιήθηκαν βάσει σχετικού διατάγματος που εκδόθηκε κατ' επίκληση του άρθρου 192 του ν. 4173/1929, ενώ για την υπό κρίση έκταση η παραχώρηση στηρίχθηκε στο άρθρο 180, 181 και επομένως το άρθρο 10 παρ. 2 περ. γ του ν. 3208/2003 δεν βρίσκει εφαρμογή. Στη συνέχεια συντάχθηκε το από 20.02.2006 τοπογραφικό διάγραμμα, στο οποίο τοποθετήθηκαν οι προαναφερθέντες οριστικοί τίτλοι, βάσει των περιγραφόμενων σε αυτούς ορίων και πλευρικών διαστάσεων που αναφέρονται στα οικία πρωτόκολλα εγκατάστασης, με τη βοήθεια και της ορθοφωτογραφίας έτους 1996, ενώ στις 20.03.2006 πραγματοποιήθηκε και επιτόπια αυτοψία, κατά την οποία - και ύστερα από εφαρμογή στο έδαφος των παραπάνω τίτλων - διαπιστώθηκε ότι οι επίδικες εκτάσεις καλύπτονται από βλάστηση αείφυλλων πλατύφυλλων και λίγες διάσπαρτες ελιές 8-10 ετών, χωρίς καμιά ένδειξη αγροτικής καλλιέργειας, ενόψει δε αυτών με την από 03.03. 2006 αναφορά του ο δασολόγος Σ. Π. εισηγήθηκε την ανάκληση των σχετικών οριστικών τίτλων παραχώρησης. Κατ' αποδοχή της εισήγησης αυτής και των λοιπών στοιχείων του φακέλου ο Γενικός Γραμματέας Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας εξέδωσε την ήδη προσβαλλόμενη υπ' αριθμ. πρωτ. 2576/28.03.2006 απόφαση, με την οποία ανακάλεσε τους υπ' αριθμ. 31888/1705/12.03.1935 και 14158/24.05.1937 οριστικούς τίτλους παραχώρησης και κήρυξε έκπτωτους τους Α. Κ., Α. Φ. και Ι. Τ. από κάθε δικαίωμα στις επίμαχες εκτάσεις.
7. Επειδή, προβάλλεται ότι κατά παράβαση του άρθρου 21 παρ. 10 του ν. 3208/2003 η προσβαλλόμενη απόφαση αμφισβητεί τον μη δασικό χαρακτήρα της επίμαχης εκτάσεως, παρά το γεγονός ότι αυτό έχει ήδη κριθεί με δικαστικές αποφάσεις κατά τη διαδικασία του ν. 248/1976.
  8. Επειδή, όπως έχει κριθεί, αρμόδια όργανα για να εκφέρουν κρίση ως προς τον δασικό ή μη χαρακτήρα ορισμένης εκτάσεως, δηλαδή κρίση η οποία συνιστά διαπίστωση πραγματικής καταστάσεως που αποτελεί προϋπόθεση εφαρμογής διατάξεων της δασικής νομοθεσίας, είναι οι οικείες δασικές αρχές. Εξ άλλου, με τις διατάξεις του ν. 248/1976 καθορίζεται η διαδικασία κτηματογραφήσεως των δασικών εκτάσεων της χώρας και καταρτίσεως του κτηματολογίου. Κατά τη διαδικασία αυτή, ο δασικός ή μη χαρακτήρας των εκτάσεων προβάλλει ως προκριματικό ζήτημα, το δε Ειρηνοδικείο και, σε δεύτερο βαθμό, το Πρωτοδικείο έχουν αρμοδιότητα, ασκούμενη κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας, μόνον για την επίλυση αμφισβητήσεων ως προς την ύπαρξη ιδιωτικών δικαιωμάτων σε ακίνητα που βρίσκονται στην υπό κτηματογράφηση περιοχή, δηλαδή διαφορών που εμπíπτουν στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων, και μόνον παρεμπίπτουσα κρίση

- μπορούν να εκφέρουν ως προς τον δασικό χαρακτήρα της εκτάσεως, ενώ από την παρεμπόδιση αυτή κρίση δεν παράγεται δεδικασμένο που να δεσμεύει τις διοικητικές αρχές (βλ. ΣΕ 4247/2009, 3914, 3297/2007, 3909/2006, 4539/2005, 2977/1999, 1151/ 1997). Συνεπώς, ο παραπάνω λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.
9. Επειδή, προβάλλεται ότι κατά παράβαση του άρθρου 20 παρ. 1 του ν. 2690/1999 η προσβαλλόμενη πράξη επικαλείται ως αιτιολογικό της έρρισμα την από 20.11.1999 ανεπίκαιρη έκθεση αυτοψίας που εκδόθηκε στις 20.11.1999, δηλαδή πέραν των έξι ετών πριν από την έκδοση της προσβαλλόμενης, η δε εισήγηση του δασολόγου δεν μπορεί να αντικαταστήσει την αυτοψία αυτή, αφού δεν αντιπαραβάλλει τα πορίσματά της με τις αεροφωτογραφίες των ετών 1945, 1960, 1971, 1993, ενώ σε κάθε περίπτωση ήταν απαραίτητη η διενέργεια πλήρους νέου ελέγχου, ενόψει της νομοθετικής μεταβολής του άρθρου 3 του ν. 998/1979.
  10. Επειδή, ο ανωτέρω λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, δεδομένου ότι η εν λόγω από 20.11.1999 αυτοψία δεν διενεργήθηκε στα πλαίσια τήρησης ουσιώδους τύπου ως γνωμοδότηση για την έκδοση της προσβαλλόμενης ανακλητικής πράξης, ώστε να τυγχάνουν εφαρμογής τα σχετικά επικαλούμενα από τους αιτούντες περί ανεπικαιρίας της γνωμοδότησης λόγω της μεσολάβησης μακρού χρόνου μεταξύ αυτής και της προσβαλλόμενης πράξης, αλλά πρόκειται για διαπίστωση από τα αρμόδια προς τούτο όργανα ότι κατά το χρόνο διενέργειας της αυτοψίας είχε εκλείψει αναγκαία για τη διατήρηση της παραχώρησης προϋπόθεση - η οποία, όπως έχει κριθεί (βλ. ΣΕ 4667/2011 κ.α.), πρέπει να συντρέχει συνεχώς και αδιαλείπτως - και συγκεκριμένα η επίμαχη έκταση δεν έφερε καμία ένδειξη αγροτικής καλλιέργειας, ως όφειλε σύμφωνα με τα σχετικά παραχωρητήρια.
  11. Επειδή, προβάλλεται ότι η προσβαλλόμενη πράξη στερείται ειδικής αιτιολογίας ως προς τους λόγους ανακλήσεως των παραχωρητηρίων, ενόψει και των δικαστικών αποφάσεων, με τις οποίες κρίθηκε ότι οι επίμαχες εκτάσεις έχουν αποβάλει το δασικό χαρακτήρα τους, της παρόδου εβδομήντα ετών από τις παραχωρήσεις και του γεγονότος ότι η διάταξη του άρθρου 180 του ν. 4173/1929 δεν επέβαλε τη διατήρηση της έκτασης εκχερσωμένης.
  12. Επειδή, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στη 6η σκέψη, με την παραχώρηση της εκτάσεως προς τον ανωτέρω σκοπό δεν αποχαρακτηρίζεται η παραχωρούμενη δασική έκταση, αλλά απλώς επιτρέπεται η χρησιμοποίησή της για μόνιμη γεωργική ή δενδροκομική εκμετάλλευση, αποκλείεται δε η περαιτέρω αλλαγή της χρήσεως της παραχωρηθείσας εκτάσεως σε οικιστική ή άλλη. Επομένως κατά γενική αρχή που απορρέει από τη δασική νομοθεσία, όπως αλληλοδιαδόχως ίσχυσε, αν η προϋπόθεση αυτή δεν συνέτρεχε κατά την έκδοση του οριστικού παραχωρητηρίου, ή αν εκλείψει μεταγενεστέρως λόγω πράξεων ή παραλείψεων του παραχωρησιούχου ή των διαδόχων του, όπως συνέβη εν προκειμένω, η παραχώρηση υπόκειται σε άρση με διοικητική πράξη,

- που εκδίδεται μόλις διαπιστωθεί η έλλειψη ή η απώλεια της προϋποθέσεως αυτής. Ενόψει τούτων, ο παραπάνω λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.
13. Επειδή, προβάλλεται ότι κατά παράβαση του άρθρου 2 παρ. 1 του Συντάγματος και του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ με την προσβαλλόμενη απόφαση ανακλήθηκαν τα επίμαχα παραχωρητήρια, ακόμη και αν ήθελε θεωρηθεί ότι υφίσταται εκ του νόμου επιφύλαξη ανάκλησης ως αίρεση του εμπραγμάτου δικαιώματος, ενόψει των συγκεκριμένων πραγματικών προϋποθέσεων της κρινόμενης υπόθεσης (απώλεια δασικού χαρακτήρα, παρέλευση εβδομήντα και πλέον ετών). Ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος δεδομένου ότι οι διατάξεις επί τη βάσει των οποίων έγινε η παραχώρηση των επίμαχων εκτάσεων στον δικαιούχο των αιτούντων και ακολούθως η προσβαλλόμενη ανάκληση της παραχωρήσεως αυτής, λόγω μη εκπληρώσεως των σκοπών για τους οποίους έγινε η παραχώρηση, δεν προσκρούουν στις διατάξεις του άρθρου 2 παρ. 1 του Συντάγματος και του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ. Οι διατάξεις αυτές δεν αποκλείουν την ανάκληση παραχωρητηρίων παρά την παρέλευση μεγάλου χρονικού διαστήματος (πρβλ. ΣΕ 3937/2006).
  14. Επειδή, προβάλλεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε αναρμοδίως, διότι μετά την ένταξη της επίμαχης έκτασης στο σχέδιο πόλεως Όρμου Παναγιάς Χαλκιδικής με την 55255/22.1.1988 απόφαση του Νομάρχη Χαλκιδικής εξέλειπε η αρμοδιότητα του Δασαρχείου Πολυγύρου και της Δ/νσης Δασών για την ανάκληση της επίμαχης έκτασης. Ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος διότι, εκτός του ότι λόγω του παραλιακού χαρακτήρα του οικισμού (σύμφωνα με την από 20.11.1999 έκθεση αυτοψίας του δασολόγου Λ. Π. η επίδικη έκταση βρίσκεται σε απόσταση 50 μέτρα περίπου από τη θάλασσα - βλ. στο φάκελο την έκθεση αυτοψίας) η ένταξή του στο σχέδιο πόλεως έπρεπε να γίνει με διάταγμα (πρβλ. ΣτΕ Ολ. 3661/2005, 2213/2008 κ.ά), το γεγονός ότι η επίμαχη έκταση έχει ενταχθεί στο σχέδιο πόλεως δεν έχει ως συνέπεια ότι η έκταση αυτή απώλεσε το δασικό της χαρακτήρα, αλλά η ένταξή της έλαβε χώρα με το ειδικό αυτό καθεστώς εξακολουθεί δε να προστατεύεται από τις διατάξεις της δασικής νομοθεσίας, με περαιτέρω συνέπεια αρμόδιο να είναι το Δασαρχείο Πολυγύρου.
  15. Επειδή, ενόψει των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση και να γίνει δεκτή η παρέμβαση.